

Womhaj Bóh!

Číslo 11.
12. měřza.

Četnik 9.
1899.

Šerbske njedželske kopjenka.

Wudawaju šo kóždu šobotu w Šsmolerjez knihicziščežetni w Budyščinje a šu tam dostacž ša šchwórtlétnu pšchedplatu 40 np.

Njedžela Łátare.

Gal. 4, 21—31.

Alle to Jerusalema, kotrež je horkach, to je ta frejna, kiž je naša wschittkich macž.

Salomonowy templ bě wjele krašnišchi hacž hěta teho šhromadženja, ale tač wyschšche hacž šu njebjěša wyschšche semje, tač wjele wyschšche je krašnosčž njebjěšeho Jerusalema hacž semškeho.

Ššwjaty japoschtol widži w duchu hižo twar, na kotrymž je tón Anjes šam róžkny kamjeń a na kotrymž dyrbi naše dušche kamjenje byčž.

Wulki jendželski předar Whitfield je ras krašnje widomnu zyrkej š njewidomnej pšchirunal. Wón šnano tač praji: Bě wjele njeměra na mješče twarjenja templa w Salomonowym čašu, ale tola město twarjenja bě na Libanon- nje w Jerusalema. Tam buchu mózne marmorewe kam, nje se škalow wulamane, tam šo tyžaz lét štare zedry puščežachu a šo do hrjadow džělachu. Wschittke kamjenje buchu w škalach wobrubane. Wjele kamjenjow, na kotrychž šapocžachu džělacž, njepšchindže pošdžišcho do templa.

Na twarnym mješče bě ropot džělania, štajne hamowanje gratow, hamorow, pilow, šekerow. Alle w Jerusalema bě šwjaty mēr. Šso nam drje powjeda, šo bu wscho džělo bješ ropota došonjane. Bě přjedy hižo wscho wotmērjene a napravjene, šo trjebachu jenož kamjeń na kamjeń položicž; hrjady, kotrež běchu wschě se šlotom po-

čehnjene, buchu jena pšchi druhej položene. W šwjatej čziščinje roščješche templ horje š šwojemu došonjenju; a rěkašche wo nim: tón Anjes je w šwojim šwjatym temple, nijelčž pšched nim wscha semja.

Tač ma šo teč š duchownym twarjenjom zyrkwje. Šow na šemi je město twarjenja: my šmy wschitzy pšches ššchčenizu na tole město šadženi. Še jenož na tym ležane, šo bychmy šo pšches Božu ruku jačo prawe kamjenje ša to město, kotrež je wón w zyrkwi ša naš wušwolik, napravwicž dali. Alle wjele jich je, čzi šwoje město w šwjatym twarjenju šhubja, šo jačo nješodni wupošajaja.

W šmjertnej hodžinje pšchindže Bóh tón Anjes a wošnje pšches šmjertnu ruku hódne namašane kamjenje a štaji je tam horkach w ššobžnej wěčnosčži jedny pšchi druhim. Tač roščže w čziščinje wěčnosčže twar, š maještitškej, krašnej došonjanošči, hacž šo junu, hdyž šu wschě š šhryštufowej krowju wumóžene dušche ššbudžene, widomnje pošaje, hacž Jerusalema, kotrež je horkach, kač šwjaty japoschtol jo widži, dele pšchindže na šemju, a potom kónž pšchindže.

Šotom budže na šemi šašo paradis a budže rěkačž: hlaj, hěta Boža pola čšlowjekow. Na čšlowjekach na šemi, kiž šu džěči njebjěšeho Jerusalema, dyrbi to pytnyčž byčž, dyrbi nēkajka potajna móž šo na nich pošajacž. Šetkach ras na pučžowanju mlodeho, jednorje šwoblešaneho čšlowjeka. Šeho šštant bě hnydom na nim widžecž; bě žyle hinaschi hacž drušy, Šeho drašta bě jednora, mēješche mačo pšchi šebi a pučžowašche tola jara daloko. Džiwach šo nad tym,

bljchach pať potom, so je wón bohaty a wošebny muž, kiť jako njesnaty puczuje, so by wón tak šwět lěpje seřnal. Džeczi njebeřkeho Jerusalema puczuja teť jako njesnaczi psches šwět. Wjedža, hdže je jich domišna a wjedža, so ma wupšchestrjena Boža ruka došč sa nich, sa semřke a sa njebeřke. Schtoť je t Jesuřkej pschischoł a cziřtny cziřnjeny psches jeho frej, tón je frej wot řakonja. Ty dyrbiřch! ty dyrbiřch! tak řakon woła. Ğeni cźlowjekojo řpytaja Božu wolu dopjelnicź, druřy pať njerodža wo nju. Ale wřchitzy dyrbja tola řhonicź: psches řtuff řakonja njebudže žane prawe psched Bohom. Ğola tyřh, kiť maja řboźnika, je to hinał. Woni wřcho to cziřnja, řchtoť Boži řakon w džeřacź řasnjach žada, ale niť jako dželō, ř kotrymž chzedža řebi jenoť Bože řpodobanje řařluzicź, ale řami wot řebje, řať řchtořny, kiť neťk bōřy w nalětnym řlōnzu řapocźnu wubiwacź a řeźeź.

Ğesuř dawa cźlowjekoje wulku mōz do wutroby: tale mōz řo w dopjelnjenju řakonja pořaže. Řať woda řo je žōřka wulije, tak dyrbja řcheseřcijanřke pocziřki ř wutroby, w kotreťž Ğesuř bydli, řo wulecź.

Řať jařnosēť se řlōnza pschindže, tak luboseť ř wēry. Njeje řadny řakon řa řboźnikowe džeczi, řhiba tōn, Ğesuřa pschezo we wutrobje njesēť. Ğdyť to řprawnje dopjelnja, dawa wōn jim mōz a woni mōža wjeřeli a řboźowni psches řwēt czařnycź. Ğamjen.

Ma j e c z i .

Wobrařki po řarnyř Ğōřnařřich řapistach.
(Škōnczenje.)

5.

Šchēť njedzel je řo minylo. Šsmjereť je hrořnje w mēře řařhadžala. Řať řo tym pōndže, kotřiz řu w mēře wostali? Ğudžo w řelenyř hētach řwēřja řebi řať řōnž lēřa. Tam mōža ř wēřtosēť w idžecź, řať hriře řur ř wuhenjow wuindže. Džeř a wjaźy wuhenjow řařtanje řo řuricź. Škōncznje pschedobudžetej řo wēřpnořēť a teť cźlowřke řobucźucze se řwojeř mozu pola tyřh, kotřiz řu wuczařnyli. Řaplan bēřke řadžil, řo by řo wulořowalo, řchto mēł po wopuřchēzenej řeźeźy do mēřta pohladacź hieť. Ğyřkwinski pschedstejiczeť chze tam dobrowōlnje dōřēť. Ğemu řtyřka řo po jeho winowej pinzy, hdžeť je řlucze teźaźy wostajil. A řchto mohł wōn neťkole mjeř wobhdlerjemi w řelenyř hētach řařluzicź, mēł-li wōn tu czeřwjene wino na řkladže. Řať řhrobly a řospodařliwy řo neťko teť wupjerařke, wobhladniwořēť tola njebeřke řapomnil! Š preňja bēřke řebi wjeťjōřny czař ř řwojemu wopytej wuřwolil; dha mōžeřke řo njeľubnyř prařcheryow a wobhōnerjow lōžo řminyč. Dale wjedžeřke wōn, řať řunjeť řnježeřke wřchudžōm lētna hōřota, řebi řhōnať řwojeho řwicža řať do pol hłowy řawalicź a bramatu řoźanu czařpu tak řlubofo psches hłowu řeźařnycź, řo bēřchtej jenoť woczi njeřpōřytej, a wot nořa niť wjaźy, řať bēřke řunje řreba. Ğōdla teho wonjeřke wokoľo njeho řať wokoľo žiweje řaptyřki, teľko wobarnowazyř řrēdow mējeřke w hubje a w řařach. W řařu pať mējeřke teť řaplanowy řiř řa řestilenziarija, kotryť řo takle mējeřke:

„Ğubřch řařtořniřki bratiře! Řadžiřōmne macze řo wy tak řjenje jako my tu na wumjeřku. Mje pohōnjuje moja wutroba pōřna luboseťe ř řařtořniřkemu bratiřej, řo wař ř řlēdowazemu napominam. Ğeli macze džecźatko wuřchēćicź, dha je jenoť pōřrepeće, to hōdži řo wot nařdala dořonjeť, řchtoť pať, řať je to doťal pola nař wařchnje, njeje řchri polēću mōžno. Dale: njeřpoložeće řchri absoluziji řuzy na řpowjednyř, ale řeźiřēťe řnamjo řchři ža jenoť pōwřchittōmne. Dale, a to je najwaźniřke: řtupeće řo, hdž macze czeľo řhōwacź a řchri druřich podobnyř řkladnořēťach řtajnje tak, řo wētr wot wař precź duje. To je řhmane. Ğudžeťe ř žyła — tele napōminanje řmē řebi řařřch, wo Wařke řiwjenje řo neźnje pōřtařazy řařtořniřki bratiře dje wuprajič — řadřcho mudry, řať řo řo řařch ř neťzim pschewatacze! Mējeće řo řjenje a derje! Wařch“ atd.

Řaplaneť řnjeř, wobhladniwy a řařosećiwy, řať wōn bēřke, bēřke najprijedy řiř řyřkwinskemu pschedstejiczeřkej wucziťal, tola řhwalbu, kotryť bēřke wocźatowal, njebeřke řa to řnjal. Ğyř-

winski pschedstejiczeť bēřke bjeř dwēla hōřdy na řwōj wuwjedžōmny řjekowřki řtuff; wōn hładařke na piřarija tehole řiřta, jako chzył jeho pūřhōwacź a řo jeho woprařchēć: Mōže macź řwoje czeľne džecźatko teť ř dalōfa czeľchicź? Mōže řeťat ř dwajřōchēřowřkim řijom řa žiľku pomařnyč?

Džiřnje bēřke řo žyřkwinski pschedstejiczeť řhōtowil. Ğajřki řhwatařke psches wonēmjene řařy. Wōn řam bēřke řpodžiřny hōřēť, hdž by tu ř žyła žane wōcťko byľo, kotreť by řo řa nim rořhladale. Ğeho dom bēřke hieřēťe řawrijeny, niťko řo njebeřke jeho winoweje pinzy dōřtnyl. Do řuřōdnyř domow řlapařke řo je řeľeřnym hiećkōm pschri durjach; tola niťdže řemu njeřotmōľwichu. Bjeř dwēla bēřku tu wřchitzy wumrijeli. Ğdžeť bēřku wobhdlenja wotewrijene, dha czeľnjēřke ř nich řpodžiřna, nimale řlōdka wōn.

Wjeťjōř řo nakhileřke a pohōnjowařke jeho ř řpēřchōseći. Wōn chzyřke řwōj walećk wotēdacź. Š neťkim dyrbjeřke tola pōřēćeć, jeľi řo chzyřke řo ř czeľeću wōcēćicź.

Pschri řaplaneť durjach džēľařchtař dwaj cźlowjekař. Ğedny tam řleczeřke a, řať řo řdāřke, bjeřjeřke řamjenje je řemje a mjetāřke je na řtronu.

„Wřchato je pohrebnieřke řo pōľne!“ řjekny řurjeť, kotryť bēřke řwōnť wot teho czařa řem, hdžeť bēřke nahła řmjereť řtareho řwōnka wotwoľala. „Njebyřh wjedžal, czeľo dla dyrbimōj řo řaľle tak dalōfo bēdžicź.“

„Ğōdla teho“, mēnjēřke djeřewōľalať, pjeřchēť na řtronu mjetajo, a do řamny, řchtyři řtopniřow řlubořeje, pohladajo, „řchto wē, řať tu hdy řařo neťko do řaplanřtwa řaťchēnje. Ğdyť je řlubofo došč pōřhōwany, dha wřchāť mōžno njeje, řo mohł řo neťko ř řhōřoseću natyřacź.“

„Wēřch ty“, mēnjēřke řurjeť, je řwojim džēľōm řařawřchri, řaplaneť řnjeřej řuř natyřnjenja teť řeřchōdžicź njeřmōhľo — nō, njeđiřwaj řo jenoť! Mēnju natyřnjenje ř pařtyřkej luboseću. Řhmanřchri pōřb, psches kotryť řo do a ř řařřkeho doma řhōdži, ja njeřnaju, řať řmōj jōn džēřka pōľoźiľoj.“ —

„Šchto tu cziřnitaj?“ woprařcha řo žyřkwinski pschedstejiczeť. — Š řawdu pjařene, bēřke najprijedy dwēľowal, řchto řo tu džēľa, řať tu řnano njeřrawne řuzy řa pōľadami řyřa abo řať je řařch řestilenziariuř teľko doľhōdow mēł, řo chze je tu řhōwacź! — Ğunje wuřtupi mēřacźk řadny mōcētle.

Wobaj cźlowjekař řo řtrōžičhtaj.

„Ğdže je pēdāt. Šchto tu řtejitaj, jako njebeřchtař žane řhmane řwēdomje mēľoj?“

„Nō“, řařēća řurjeť ř dobremu, řo pēři řhřabawřchri, „tu wōn ľeži!“

Ğyřkwinski pschedstejiczeť řo pōřtrōžiwřchri řtupi neťotre řroczeľe wōcēťo.

„Nē wēřno, wy to njebudžeće pschēradžicź, ale w czařach řajřch řtrachow, dha je najbliřchri row teť najřhmanřchri.“

Ğyřkwinski pschedstejiczeť řlubi, řo chze mjeľcēć wō řpodžiřnym mēřtnje, kotreť bēřchtař řa řhōwanje mōřweho wuřwolilōj, řhwaleřke pať řeju, řhōniwřchri, řo chzetaj wōřrijēđ noweho pohrebnieřke řa na wopōmnjeće řwēřneho řestilenziariuřa řchřiž pōřtajič ř nawiřmom:

„Dōřny pařtyť wostaji řwoje řiwjenje řa wōwzy.“

Řjedžela Ğātare.

Šcēnje Ğana 11, 1—46.

Řlōř: Ğeřus moja nadžiřja.

Řařch Řnjeř Ğeřuř ř pōřklami řunu psches nōz ř hōřēťōm bēřke W pschēćeľnej Bethaniji. Šchtoť wōn niťdže njeřeřke, Ğdžeť by hłowu pōľoźil, Řať je řam to wuprajił.

Tam wōn, w domje Ğazara, Mōžny wōřchēw wuřiwāřke. Ğdyť po pōřy teho dnja, Wotpocziřka namatařke, A řa řwōj řamť wuczeřřki Š nowa řař řo pōřyľni.

Wot tam Ğeřuř ř pōřklami ře je řidowřkeje wuřchōł, Džēľil řo w Bethaniji

A do Galilejskej' dóschol
Tam, na stronu Jordana
Blisko horn Tabora.

Tam tej kotnje Lazara,
Se židowskej' wotpóblaschtej,
Martha a tež Marija,
A Jesušej, a prajicž daschtej:
„Glaj, tón tiž je luby czi,
Sthoril je w Bethaniji.“

Hdyž to Jesuž nashoni,
Hischeže dwaj dnjej na tym měscze
Sawosta pschi Tabori.
Kunjež lubomasche wěscze
Wobej kotnje shromadnje
S Lazarom w Bethaniji.

„Lazarus našch pscheczel, spi,
Jesuž f wučownikam džesche,
Na czož wón jim wosjewi,
So wón jeho sbudzićž chzysche.
A ho wot tam nastaji
A Lazarej w Bethaniji.“

„Spi-li wón, b'dže lěpje f nim,“
A njom' czi wučownizy džachu.
Jesušej czim stroschnišchim
Wotpohladam pschistup dachu,
So jich pscheczel wotthori
Sako we Bethaniji.

„Lazarus, wón wumrjel je,“
Jesuž nětk f nim rjeknje f nowoh'.
W kraju Galilejskeje
Sso wjaz' njetomdžesche dolho,
Ale hwoj khódb f pólami
Čehnjeseche f Bethaniji.

Tehdom Martha bžesche
A Jesušej won napschecziwo,
Brajo, hdyž jom' šdželesche
Ssmjercž toh' bratra semrjeteho:
„Knježe, hdy by ty dy byl,
Mój bratr, wón by njewumrjel.“

Potom Martha potajni
Ssotru Marju sawołasche.
Tež ta takle pschistupi
A Jesušej, a powjedasche:
„Knježe, hdy by ty tu byl,
Mój bratr, wón by njewumrjel.“

Hdyž pak Jesuž wuhlada,
So tam Marja pylsomasche,
A tych, tiž j njej plakaja,
Tež knjes Jesuž saplakasche.
A ho potom dowjesčž da
A rowej teho Lazara.

Jesuž jeho namata
Hizo w rowje klajazeho
Pod pschitrywom kamjenja,
W pótnych rubach wobwiteho,
Po tym so wón schtři dny
Dolho w rowje ležal bč.

Tam ho Jesuž pomodli
Pola Lazarowoh' rowa,
Blize f rowu pschistupi,
Sawoła te wažne słowa:
„Pój won f rowa Lazarje.“
A wón staže woprawdže.

Luboscž, tiž w Bethaniji
Bu po Lazarowoh' blida
Mjes lubymi hwojbnymi,
Hdyž ho f nim knjes Jesuž pschida,
S Lazarom hromadži
Wopisčacž ho njehodži.

Tajka luboscž pschecželstwa
Budže knježicž w hornim hwěczi,
Hdyž budža wot pschetlaczja
Nuts ho nam' facž Bože džeczi
Mjes hwojimi snatymi
Wěcžnje w sbóžnym towarštwi.

Jesu, tiž by woteschol
A rjanosczi do Božoh' raja,
Horje wysche mróczelow.
Dom do twojoh' wóznoh' kraja,
A by prajil: „Sa du tam
Město pschihotowacž wam.“

Tehodla ho komudži
Tam nětk hižo dolhe lěta.
Nawoženja njebjesti.
Hdyž je pschena, krašna hěta,
So by psches tón huadny cžak
A pokucže tež pschiwjedl naš.

Schož tu krašne na hwěczi
Běsche, to ho tam b'dže šhubicž,
W tamnej sbóžnej wěcžnosczi
Budže ho knjes Jesuž lubicž,
Dokelž hwětej pschijnješt je
Wěcžne rjane žiwjenje.

Duž njech lubi pschecželjo
Psches žiwjenje se mnu džēja.
Hdyž ni marj staja ho,
Dha wschat wróczjo wostanjeja.
Ty pak Jesu chzesch mje šam
Wjesčž psches row hacž f njebjesam.

Duž na tebje Jesužo,
Moje pschecželstwo chzu twaricž,
Prjed' hacž ducha mojeho
Čželna hěta chze ho staricž.
Mi je twoja wschekomž
Sernicžka psches rownu nóz.

Njech tež budže wschón mój proch
Do pošlednjoh' sorna šnity,
Njech mój row je porostl moch,
Wot hwěta b'du šapomnity:
„Jeno so ty, Jesužo
Snajesch mjena mojeho!“

Luby Jesu, tež ja chzu
Na twój hlóš tu f rowa stanyčž.
Ty mi f rješšom' žiwjenju
Tehdom sechžyl kasacž, cžahnyčž
A njebjesej Bethaniji —
W tamnej rjanej wěcžnosczi. Njemjenowanj.

Wschelate f bliska a f daloka.

— Jara swježelazu powjesčž móžemy lubym cžitarjam hwoj-
šdželicž. Psched krótkim cžakom mějesche ho debata wo danškich
naležnosčžach w pruskim šejnje. Danšy bčchu ho w Schleswig-
Holsteinskej špecziwi pschecziwo našchej wyschnosczi wopokajali, do-
kelž bychu ho najradšo šako f Danškim kraleštwom šjednocžili.
Pschi tutej debacže šlafa ministr šwonkownych naležnosčžow knjesa
šapóšlanza f Gdž, kotryž našchich pruskich Šerbow w šejnje ša-
stupuje, f šebi a ho jeho woprašča, kak ho Šerbja šadžerža.
Šapóšlanž da jemu dobre wotmolwjenje: „Šerbja šu kralošwěrnny
lud — haj kralošwěrnšichi hacž wjele Němžow.“ Wly ho wutrobnje
wješelimy, šo je ho našchemu ludej na wyšokim měscze tele ša-
šlužene pschipošnacže dostalo a wěscže šmeje to tež ša pschichod
šwój plódb, šo budža wobarnowani psched wschēm njeprawny a
njesašlužnym podkóčženjom.

— Pschichodnu njedželu budže přenje lětusche šerbške šem-
ščenje w Dražžanach — přenje po 50 lětnym jubileju šerbškich
šemščenjom. Boža šlužba šmeje ho w nashwilnej žyrkwi, kotraž
je ho ša šchiznu natwarila pschi Šipowej hašy a šapocžnje ho
pschipošdnju w 12 h. Špowjednu wučžbu šmeje wódžer našchich
šerbškich šemščerjom knjes šarať rycžer Šakub-Nješwacžidliški a
předowanje knjes archidiaonus Guda f Lubija.

— Hdyž běšche dlěšchi czaš wšhitko směrom, je nětko sašo něichto hlyšecz wo wotmyšlenej železnicy, kotraž ma šo wot Rakez psches Wojerez do Hródku natwaricž. Bjecza je železniški ministr pschitasał, šo maja šo pschihotowanše džěla sa tule železnicy wumjesč. Š wulfej schłodu je, šo je runje nětko cžoply pscheczel tehle twara, knjes baron š Rabenau nad Rakezami wumrjel, kotryž by twar spěchowacz mohl. Mly pak šo nadžijamy, šo šo wyschnocž, kotraž je šo tejele wažneje železnicy dołho došč džějila, nětko tež štutki pokaze a tu železnicy natwari, kotraž je nušna a wulzy wužitna sa zyłu Łužicy.

— Šo našchey Łužicy šo w tych tydženjach domjaza kollektu sa twar Rchwacžanskeje zyrkwe šběra. Te wopory, kotrež šu nowe stawy wošady pschinyjěle a tež sa pschichod na šo wšale, šu wulkeho pschipšnacza hódne. Woni šebi wěcže sašluzža, šo my jich, kotryž šu tak saho-jemu zyrkwinsku a kšchescžijansku myšl pokasali, tež š darom podpjeramy a š tym džěl jich staroscže, kotruž maja sa pschichod njesč, wot nich wošmjemy. Duž lubi Šerbja! wo-pruječe po šwojim samoženju bohaty dar! Bóh tón Knjes wam to sašo žohnuje!

— 1. haprleje šmy kóžde lěto narodny džěń našchego Wismarcka šwjecžili. A hdyž wón tež wjazy w šwojim šastojnstwje njesčejšche, jeho džakowny lud cžescžesche a štrawjesche je šwojimi pschecžemi na jeho narodnym dnju. Pschetož našch lud ženje šapomnicž njemóže a njebudže, šchto je Bismarck sa njón byl a cžinił. Šěšča budže 1. haprleje šrudny džěń wopomnjecža, pschetož wón tu wjazy mjes nami njeje, ale je domoj schol je šwojeho njesprózniveho žiwjenja š wěcžnemu měrej. Š dobom pak budže šo jemu na tymle dnju pošlednja šjawna cžescž wopokasč. Šeho cžělo, kotrež hacž dotal w hrodže w Friedrichsruche šteji, budže šo w Maušoleju (w krašnje natwarjenym wjelbje š kamjeńtnej wěžu daloko do wokoliny šhladowazej) š pošlednjemu wotpocžutkej šhowacz a našch lud šmėje pošledni krocž škladnocž, jemu šjawnje šo na tutej šwjatocžnosčzi wobdžělicž a šwój hnuty džak šjewicž.

— Sozialdemokratiski šapóšlanž Bebel cžyšche w šhěžorštwowym šejmje sašo wšchelake njedostatki w našchim wóštku dopokasč. Wón pak šrudnje wotlecža, dokelž šo jemu dopokasa, šo šu jeho poroki pschehnate a tež njewěrne. A pschi tym wón njeběšche wjazy hacž něhdže 8 tajkich porokow w zylym němškim wóštku naššěracž mohl. Šdy bychu tele poroki wěrne byle a niž woprawdže, kaž tež šu, pschehnate byle, by to šawěšče sa našche 400,000 ludži šylne wóštko hšchče najšěpšche a najrjeńšche šwědcženje bylo.

Šlucž š cžłowškim wutrobam.

Šedyn š najdžiwnišchich podawokow w šwětněj historiji je, šo wot wšchitkich tych tyšaz mišionarow, kotryž won džěchu š zušym, džiwim ludam, haj šamo š ludžizracžtam, bu tola jenož mała licžba wopor jich mordaršeho lošhta, hdyž je šo tola wjele Šuropiškich na jich pučžowanjach a pschi jich wikowanjach wot ludži tam bydlažnych morilo a šo hšchče pschezo mori.

Šnaty mišionar Frix Reuter w Wědinžach (w Šfrizy) dosta jedyn džěń wopyt zušych, bělych knjesow, kotryž šo dodžiwacz njemóžachu, šo je šo wošrjedž cžěmneho póhanšeho kraja psches Reuterowe džělo telko wulkotneho dokonjalo. Duž šo jedyn tych knjesow praschěšche: „Šnajesčesže dha Wly rěč tudomnych ludži, jako Wly tu pschińdžesčesže?“ A jako Reuter „ně“ wotmolwi, praschěšche šo tamny: „Haj, ale tak šče šo Wly tymle džiwnyym šrošymliwy ščinił?“ Duž wotmolwi Reuter: „Wona je šwětna rěč, kotraž šo wšchudžom rošumi, to je luboscž. Šusto došč pschiwalichu šo džiwje šly je žalostnym harowanjom, hrozachu naš moricž a wotehnacž. Šusto běšche derje, šo ja ničšo wot teho njesrošumich. Šotom pak ja cžišche do šwojeje šwjatnižy šańdžech (mjenujžy do šwojeje modlerškeje komorki) a wuškoržich mojemu knjesej a mišchtrej wšhitko. A tam štejesche mój šchrubnik, pschi kotrymž ja přeni czaš nimale wšchědnje štejach a ludžom jich motyki, nože atd. porjedžach. Šzi, kotrymž běch pomhal, potom domoj džěchu a tym šwojim prajichu, šchtož běšche tón běly muž jim darmo do šlužbow w luboscži cžinił a š tym woni mi šami šemju pschihotowachu sa šymjo Bóžeho šłowa. Ša š nim š nowymi šajškami njerěčžach, kaž šapóštoljo na šwjatkownyym šwjedženju, ale šylnje, kaž mi š erta wukhadžesche; ale cži póhanjo na mni widžachu, šo ja derje mēnjach; woni widžachu šlyšy w mojimaž woczomaj na šwojej duchowněj štwjerdženosčzi. Woni šrošumichu to šłowo lerato „luboscž“ a te šłowa Ke a le rato „ja waš lubuju“ a

to cžinjěšche na te najtwjerdšche wutrobny šacžišchč.“ A kaž Reuter šu wšchitžy mišionarojo, wšchitžy woprawdžicžy wučžomnižy Šesušowi to šame našhonjenje cžinili, šo je luboscž šlucž š wutrobam, luboscž š Bohu temu Knjesej, kotremuž wšhitko praji a wuškorž; a luboscž š hubjenym bratram, ša kotrychž šo ša wopor dajch. Luboscž je prawa rěč šwěta. Šo je jara cžěško ša naš, šranžowšy abo šacžonšy nawuknyč, hacž runje mamy š temu wšchelake knihi, haj šamo cžěško je macžerńu rěč prawje nawuknyč, ale njewurjěniwoje cžěško je rěč luda nawuknyč, kotryž š zyła hšchče žaneho pišma nima. Luboscž pak je najšěpšcha wučžerška kniha rěče, haj wona je macžerńa rěč wšchitkich cžłowjekow, cžornych a bělych, žoltych, cžerwjěnych a brunych; a šchtož tule rěč šnaje, šo wšchudžom rošumi. Šrofešor Drummond praji: „Ša šym w Šfrizy byl a šym we wutrobje najcžěmnišchego džěla šwěta cžłowjekow namakał, kotryž šo na jenicžkeho běleho muža dopomnichu, kotrehož běchu hdy wohladali — na Davida Šivingstona. Wón je njebohi, ale džěšča hšchče rěči wón w Šfrizy. Šocžy wobohich cžornych šo šwěcža, hdyž wo tym pschecželajny doktorje powjedaja, kotryž běšche psched lětami pola nich. Woni žaneho šłowa wot jeho jendželškeho njesrošumichu, ale wón šo na tamnu šwětnu rěč rošumjesche a woni cžujachu, šo luboscž jeho wutrobu napjelni. Šrubi šfriskanški pučžowar powjeda, šo narěč „lube džěčzi“ na jeho cžornych noscherjom hušto runje tehdom džiwne štutkowasche, hdyž běchu wot napinažnych pučžowanjom šróžni. Šotom sašo š nowej možu dale džěšche.

Ššlužobnik Šivingstonow, Šusi, je wo šrudnje powjedał, kotraž jeho a jeho pschewodnikow napjelni, jako woni (1. meje 1873 w Šłoa pschi jěšorje Šangwrolo) Šivingstona pschi jeho twjerdym lěhnyje šlecžazeho namakachu, ruzy na šajšwčš šloženej. Woni šebi myšlachu, šo šo wón modli, ale wón běšche cžělo: modlo běšche jeho dušcha do tamneho šwěta šajšla. Šak wulka běšche ta luboscž, š kotrež běšche wón šwojich cžornych šlužobnikow na šo šwjasał, šo šo woni kručže roššudžichu, to cžělo teho droheho muža do jeho wótžneho kraja (do Šchottlandškeje) domjesč. Ššchi najwjetšchich wobcžesnosčach a próžowanjach šu woni potom wjele štow hodžinom na ramjenjach to cžělo š morštemu brjohej w Šanzibarje donješli a š šódžu pod pschewodženjom dweju šlužobnikow do Šendželškeje pschewjesč dali. Š teho pošnajemy, šchto nješebicžna, šwěrna luboscž cžłowjeka tež na šurowe wutrobny cžornuchow wuškutkuje.

Duž, wy nanojo a macžerje, kiž wy to cžitacže a šče dawno móž nad šwojimi džěčžimi šhubili, njechacže jo juntrócž kručže š tymle šlucžom š wutrobam špytacž? Šle wopomnicže pódla: Bóh položi tónle šlucž š wutrobam cžłowškich džěčži jenož do tajkich rukow, kiž šo šu wot njeho šwjasač dale, do wutrobow, kotrež wulki šhumšcht luboscže w jeho šchuli nawuknychu. Luboscž, kotraž jemu wšhitko wuškorž; a praji a kotraž šo bratram ša wopor dala, kaž je to 1. Šor. 13. wopišane.

Šěšchto š rošpominanju.

Šžim džakownišchi my šmy, cžim wjazy pschicžinty nam tón Knjes dawa, šo bychmy jemu džakowni byli.

Hdyž do wobštejnosčžow pschińdžesč, hđžež njewěšch, hđže dyrbišch hladacž, tehdom hladaj horje.

Hdyž móže cžert twoje wócžko abo wuchjo dohčč, potom tež bóršy twojej ruzy a nošy šmėje.

Šorjedženka.

Šwitowanje w pošlednim cžišle dyrbi tak rěčacž:

Dalšche dobrowólne dary ša wbohe armeniške šyroty:

Š Šufecžanskeje wošady psches knjesa šararja Šubizu darichu:

Šběčka psches	Š. w Š.	7 hr. 10 np.
=	Š. w Š.	50 = — =
=	Š. w Š.	30 = — =
Šararjej do ruki		10 = 90 =
Š Šichalškej wošady psches knjesa šararja Šadu:		
Š. š Šyž		4 = — =

Šromadže: 102 hr. — np.

Bóh žohnuj dary a daricželow!

Š mjenje wobohich šyrotow praji wutrobny džak

Šólčž, redaktor.